

ΑΓΓΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΡΑΛΦ ΠΛΟΥΜΜΕΡ

ΕΝΑΣ ΔΟΛΟΦΟΝΟΣ, ΕΝΑΣ ΣΚΥ-
ΛΟΣ ΚΑΙ ΜΙΑ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ....

Όταν ο Σέτ Χόγκαν ανέβηκε στο τραίνο, βρέθηκε μόνος στο διαμέρισμα των καπνιστών, με το σιγαρέττο του, που δεν είχε ανάψει ακόμα στα χείλη του.

Η τελευταία έκδοση του «Ταχυδρόμου του Λονδίνου» βρισκόταν απάνω στα γόνατά του. Είχε διαβάσει ό,τι ήθελε να μάθει και μέσα στη σιωπή, σκεφτόταν.

Σε μία στιγμή που βύθισε το χέρι του στην τσέπη του για να βγάλει τα σπέρτα, τα δάχτυλά του άγγιξαν ένα κομμάτι χοντρό σίδερο, που το είχε βάλει εκεί μέσα για όπλο. Χαμογέλασε πένθιμα, τα φρύδια του μαζεύτηκαν κι' αν τον έβλεπε κανείς τη στιγμή εκείνη, θα ξεχώριζε στο βλέμμα του μιαν άγρια αποφασιστικότητα.

Αφού άναψε το τσιγάρο του, έριξε, κατσουφιάζοντας πάλι, μια ματιά σε κάποια σύντομη παράγραφο της εφημερίδας. Αυτή την παράγραφο την ήξερε ωστόσο απ' έξω γιατί την είχε διαβάσει είκοσι τουλάχιστον φορές από την στιγμή που ο εφημεριδοπώλης του είχε ρίξει τον «Ταχυδρόμο» μαζί με τις άλλες εφημερίδες, κάτω από την πόρτα του. Έγραφε τις λέξεις: «Η αστυνομία βρίσκει αιέπιτάιχνητουδολοφόνουτουτραπεζίτουΧόβαρ, ο οποίος έδολοφονήθηπρόέτους».

Ο Χόγκαν απόθεσε πάλι την εφημερίδα στα γόνατά του και τράβηξε μια μακρυνά ρουφηξιά καπνού. Ήταν περιττό να διαβάσει όλο το άρθρο. Ο υπότιτλος: «Επίκειται ή σύλληψις του άπαισίου δολοφόνου» ήταν αρκετός να τον κατατοπίσει στο περιεχόμενό του.

Ασφαλώς ο συνένοχός του, ο Κρόπερ, είχε διαπράξει κάποια ανοησία που είχε ξυπνήσει τις υποψίες της αστυνομίας. Η σύλληψις του Κρόπερ ήταν πειά ζήτημα ώρων. Όταν λοιπόν θα έπεφτε στα χέρια της αστυνομίας, νοιώθοντας την ζωή του εν κινδύνω, τί θα έκανε; Έν τώ μεταξύ, ως ότου να τον συλλάβουν, οι αστυνομικοί θα παρακολουθούσαν και τις ελάχιστες κινήσεις του.

Ο Σέτ Χόγκαν πέταξε το σιγαρέττο που είχε σβύσει πειά στα χείλη του και άναψε έν' άλλο με χέρι που δεν έτρεμε. Ο Κρόπερ, το ήξερε πολύ καλά αυτό, δεν είχε τόσο μεγάλη θέλησι, ώστε ν' αντισταθή σε μια αυστηρή ανάκρισι. Θα μεπερδευόταν, θα έπεφτε σε αντιφάσεις, ίσως μάλιστα να έκανε όμολογίες και, με την έλπίδα να σώσει το κεφάλι του, να έρριχνε όλη την εύθύνη της δολοφονίας στον συνένοχό του.

Ο Σέτ Χόγκαν, καθώς έκανε τις σκέψεις αυτές, κύτταζε μηχανικά την θηλειά που κρεμόταν από το ταβάνι του βαγονιού για να πιάνωνται οι όρθιοι επιβάτες και που σάλευε, ακολουθώντας την κίνησι του τραίνου. Ένα ρίγος τον διέδραμε ξεαφνα, γιατί ή θηλειά αυτή του φάνηκε σε κάποια στιγμή σαν τη θηλειά της κρεμάλας.

Μά όχι! Αυτό δεν θα του συνέβαινε ποτέ... έκτός αν ο Κρόπερ... Αλήθεια, ο Κρόπερ μπορούσε να τον στείλη στην κρεμάλα, αν όμολογουσε...

Ο Χόγκαν μέτρησε με τα δάχτυλά του το πάχος και το μάκρος του σιδερού που είχε στην τσέπη του και σηκώθηκε τη στιγμή που το τραίνο έμπαινε στον σταθμό. Κατέθηκε χωρίς να βιάζεται. Έπειτα από μερικές στιγμές, βρισκόταν στο Κένσιγκτον και διευθυνόταν προς το σπίτι, όπου ήταν το διαμέρισμα του Κρόπερ.

Είχε τη συνήθεια να σηκώνη τον γιακά του επανωφοριού του ως τ' αυτιά για να κρύβη τα χαρακτηριστικά του. Ψιλή και παγωμένη βροχή έπεφτε. Ο δρόμος ήταν έρημος και μεσάνυχτα σήμαναν σ' ένα καμπαναριό, καθώς ο Χόγ-

καν έξακολουθούσε άθόρυβα τον δρόμο του.

Έξαφνα στάθηκε κάτω απ' τον σκοτεινό θόλο που σχημάτιζε την είσοδο ενός σπιτιού. Η πόρτα άνοιξε εύκολα, κάτω από τα επιδέξια δάχτυλα ενός ανθρώπου συνηθισμένου να παραβιάζει τις κλειδωνιές. Την ξανάκλεισε άθόρυβα κι' άφογκράστηκε. Τίποτε δεν σάλευε μέσα στο σπίτι. Ο Χόγκαν ανέβηκε, πατώντας στις μύτες των ποδιών του, τη σκάλα που την έφώτιζε θαμπά ένα ράμφος άσετυλίνης κι' έφτασε στο τελευταίο πάτωμα, όπου στάθηκε λαχανιασμένος λίγο, με το πρόσωπό του πλημμυρισμένο στον ιδρώτα. Η πόρτα της εισόδου στο διαμέρισμα του Κρόπερ ήταν κλεισμένη μονάχα με τον σύρτη. Ο Χόγκαν κατώρθωσε να την άνοιξη έπειτα από άθόρυβες προσπάθειες δυό λεπτών. Το πορτόφυλλο υποχώρησε στο τέλος και ο Χόγκαν στάθηκε με τ' αυτιά του τενωμένα. Το δωμάτιο ήταν άδειανό, μά μία κανονική άναπνοή άκουγόταν από την άλλη μεριά του λεπτού τοίχου που χώριζε τις δυό κάμαρες.

Με χίλιες προφυλάξεις, κι' άφου πρώτα έβγαλε τα γάντια του που τ' άφησε σ' ένα τραπέζι, μέσ' στο σκοτάδι, ο Χόγκαν, περπατώντας άνάλαφρα, τράβηξε προς το χώρισμα κι' άνοιξε την πόρτα της έπικοινωνίας. Καθώς ή πόρτα έτριξε λίγο, στάθηκε με καρδιά που χτυπούσε δυνατά.

Μά ο Κρόπερ δεν ξύπνησε. Η άναπνοή του έξακολουθούσε ν' άκούγεται κανονική και ρυθμική.

Ο Χόγκαν πλησίασε τότε στο κρεβάτι, έστριψε το κουμπι του ηλεκτρικού και το φως πλημμύρισε τον κοιμισμένο, ο οποίος, στενοχωρημένος απ' τη λάμψι του, σάλεψε έλαρά. Μά την ίδια στιγμή, ο Χόγκαν έβγαλε το βαρύ σίδερο που είχε στην τσέπη του και του το κατέφερε, με όλη του την δύναμι, δυό φορές στο κεφάλι.

Κατόπιν ξαναγύρισε στο πρώτο δωμάτιο, περπατώντας άθόρυβα πάντα. Ο Κρόπερ είχε πεθάνει χωρίς να βγάλη ούτ' έναν στεναγμό. Κανένας δεν είχε ξυπνήσει μέσα στο σπίτι. Ο δολοφόνος δεν είχε πειά να φοβηθή τίποτε.

Με γαλήνη έβγαλε τον ηλεκτρικό φανό του κι' έριξε το φως του γύρω του. Είδε τότε το ένα από τα γάντια του και την εφημερίδα του, τον «Ταχυδρόμο του Λονδίνου», πεσμένα σ' ένα πάτωμα, μπρός στο πόδι του τραπεζιού. Μέσ' στο σκοτάδι, δεν είχε δη καλά το τραπέζι κ' είχαν πέσει κάτω. Τί τύχη που δεν είχε άναποδογυρίσει κανένα αντικείμενο που θα μπορούσε να πέση κάτω με θόρυβο!

Έξαφνα, τενώθηκε άκούγοντας έναν θόρυβο, σαν κάποιος να έξυνε με τα νύχια του την πόρτα της κουζίνας. Ο θόρυβος αυτός μεγάλωσε σε λίγο και συγχρόνως κάτι σαν στεναγμός άκούστηκε πίσω απ' την πόρτα.

Ο Χόγκαν έβγαλε ένα στεναγμό άνακουφίσεως. Διάβλελε! Ήταν ο Τόμ, ο μικρός σκύλος του Κρόπερ. Είχε ξεχάσει πώς ο Κρόπερ έκλεινε τη νύχτα τον σκύλο του στη κουζίνα. Δεν υπήρχε κανένας λόγος ν' άνησυχή.

Μά ξεαφνα κατσούφιασε... Οί στεναγμοί του ζώου μεγάλωναν όλοένα... Από στιγμή σε στιγμή, οί στεναγμοί αυτοί μπορούσαν να μεταβληθούν σε γαυγίσματα και να ξυπνήσουν κανένα στο σπίτι.

Ο Χόγκαν αποφασιστικά διέσχισε το δωμάτιο και άνοιξε την πόρτα της κουζίνας. Το σκυλλάκι πέρασε σαν άστραπή μέσ' απ' τα πόδια του κι' άρχισε να χοροπηδά ήλόγυρά του. Ο Τόμ ήξερε τον φίλο του άφέντη του.

Ο Χόγκαν έσβυσε το ηλεκτρικό του φανάρι και σπρώχνοντας το μικρό ζώο που είχε άκουμπήσει τα πόδια του στα γόνατά του, κάθησε σε μία καρέκλα κι' άρχισε να σκέφτεται. Υπήρχε τάχα καμιά ένδειξις που θα μπορούσε

νά διαφωτίση την αστυνομία; 'Ο θάνατος του Κρόπερ θ' αποκαλύπτετο, χωρίς άλλο, τὸ πρωί. "Ιχνη βημάτων δὲν θὰ εὔρισκαν, γιατί εἶχε τὴν πρόνοια νὰ βγάλη τὰ παπούτσια του, πρὶν μῆν μέσα στὸ διαμέρισμα. Δὲν εἶχε ἀγγίξει τίποτε ἐκεῖ μέσα καὶ θὰ σκούπιζε τώρα τὰ πόμολα στὶς πόρτες μὲ τὸ μαντήλι του. "Ὅλα πῆγαιναν περίφημα. Δὲν εἶχε νὰ φοβηθῆ τίποτε. Κανένας δὲν ἤξερε τίς σχέσεις του μὲ τὸν Κρόπερ, γιατί εἶχαν ἀποφύγει κ' οἱ δυὸ νὰ παρουσιάζωνται μαζί καὶ νὰ μιλάνε ὅταν συνεταιριζόντουσαν γιὰ κανένα «κόλπο».

'Ο Χόγκαν σηκώθηκε ἱκανοποιημένος.

Δὲν τοῦ ἔμενε πειὰ παρά νὰ βγῆ ἀπὸ τὸ σπίτι χωρίς νὰ τὸν δῆ κανεὶς. Ἡ σκέψις ὅτι ἡ αστυνομία τὸν ἀναζητοῦσε ἀπὸ καιρὸ, τοῦ χάλαγε τὸ κέφι, μὰ ἦταν βέβαιος ὅτι κανένας δὲν τὸν εἶχε δῆ νὰ μπαίνει ἐκεῖ μέσα. Τὸ πᾶν ἦταν νὰ διατηρήσῃ τὴν ψυχραιμία του καὶ νὰ φύγῃ ἀμέσως χωρίς νὰ χάνῃ καιρὸ. Κάθε καθυστέρησις, ἔστω καὶ μιᾶς στιγμῆς μεγάλωνε τὸν κίνδυνο. Φτάνει νὰ μὴ τὸν ἀντιλαμβανόντουσαν στὴν ἐξοδὸ του!

Διευθύνθηκε πρὸς τὸ παράθυρο, μὲ τὰ κατασκονισμένα τζάμια, ἀνάμεσα ἀπ' τὰ ὁποῖα διέκρινε τὸ μπαλκόνι. Μέσα σ' αὐτὸ τὸ σκοτάδι, δὲν διέτρεχε τὸν κίνδυνο νὰ τὸν δοῦν ἀπὸ κάτω.

"Ἀνοιξε λοιπὸν τὸ παράθυρο μὲ προφύλαξι καὶ ἀπὸ τὸ μπαλκόνι κύτταξε κάτω.

Τίποτε, οὔτ' ἓνα φῶς, οὔτε μιὰ σκιά ὑποπτη. 'Ο δρόμος ἦταν ἔρημος καὶ σιωπηλός. Ἡ σιλουέττα ἑνὸς ἀστυφύλακα διαγράφηκε γιὰ μιὰ στιγμή σὲ κάποια γωνιά καὶ χάθηκε κατόπιν σὲ μιὰ κάθετη ὁδὸ. 'Ο Χόγκαν ἀνάπνευσε ἐλεύθερα. 'Ο ἀστυφύλακας ἔκανε τὴν περιπολία του καὶ θὰ ξαναγύριζε ἔπειτ' ἀπὸ δέκα λεπτά. Δὲν ἔπρεπε νὰ χάνῃ οὔτε στιγμή. "Ἄν ἔφευγε ἀμέσως, θὰ ἔφτανε στὸ σταθμὸ ἀκριβῶς γιὰ νὰ προλάβῃ τὸ τελευταῖο τραῖνο.

'Ο Χόγκαν ξαναγύρισε στὴν κάμαρη κ' ἀναψε τὸ φανάρι του γιὰ νὰ βρῆ τὰ γάντια του.

Τὰ πῆρε καὶ σκούπισε μ' αὐτὰ τὸ τραπέζι.

Μὰ ἔξαφνα τὰ χαρακτηριστικὰ του πῆραν μιὰ σιωπηλὴ ἔκφρασι.

Ποῦ ἦταν λοιπὸν ὁ «Ταχυδρόμος τοῦ Λονδίνου», ἡ ἔφημερίδα του;

Θυμόταν ὡστόσο ὅτι τὸν εἶχε δῆ πρὸ ὀλίγου πεσμένον καταγῆς, πλάι στὸ ἓνα γάντι του.

Μὰ ἡ ἔφημερίδα εἶχε γίνει ἀφαντῆ.

"Ἀργὰ περιέφερε τὴν λάμπι τοῦ φαναριοῦ του σ' ὄλο τὸ δωμάτιο.

Φώτισε ἔξαφνα τὸν μικρὸ σκύλο, τὸν Τόμ, ποῦ καθόταν σὲ μιὰ γωνιά καὶ κρατοῦσε τὸν «Ταχυδρόμο» μέσα στὰ δόντια του.

'Ο Χόγκαν ἀναπήδησε κ' ἔρριξε στὸν σκύλο ἓνα ὠργισμένο βλέμμα.

"Ἄν ξεχνούσε ἐκεῖ αὐτὴ τὴν ἔφημερίδα! "Ἄν ἔφευγε ἀφήνοντας μέσα στὸ διαμέρισμα αὐτὸ τὸ πειστήριο... Γιατί ὁ «Ταχυδρόμος» καθὼς κ' ἡ ἄλλες ἔφημερίδες ποῦ τοῦ ἔστελνε κάθε μέρα τὸ πρακτορεῖο τῆς συνοικίας του, εἶχαν γραμμένο ἐπάνω τὸνομά του, γιὰ νὰ διευκολύνεται ὁ ἔφημεριδοπώλης στὴν διανομὴ...

Μεγάλε Θεέ! Μποροῦσε μ' αὐτὴ τὴν παράλειψι νὰ ὑπογράψῃ τὴν ἴδια του θανατικὴ καταδίκη.

'Ο Χόγκαν πλησίασε τὸ ζῶο μὲ τὸ χέρι ἀπλωμένο, μὰ ἐκεῖνο τοῦ ἔεφυγε, κάνοντας ἓνα πήδημα στὸ πλάι.

"Ἐπανελημμένες ἀπόπειρες τοῦ δολοφόνου γιὰ νὰ τὸ πιάσῃ εἶχαν τὸ ἴδιο ἀποτέλεσμα... 'Ο Τόμ ἦταν καταγοητευμένος μ' αὐτὸ τὸ κυνηγητὸ ποῦ τοῦ φαινόταν ὡς ἓνα καινούργιο

παιχνίδι. "Ἀναπηδοῦσε μέσα στὴν κάμαρη ὡς ἓνα καουτσουκίνα μπάλλα!

'Ο Χόγκαν θυμήθηκε τότε ὅτι ὁ Κρόπερ εἶχε γυμνάσει τὸν σκύλο του νὰ μεταφέρῃ ἔφημερίδες κ' ἄρχισε ν' ἀνησυχῆ γιατί ἡ ὥρα περνοῦσε...

Μὰ ἔλα ποῦ τοῦ χρειάζοταν αὐτὴ ἡ ἔφημερίδα μὲ κάθε ζυσία! "Ἦταν γι' αὐτὸν ζήτημα ζωῆς καὶ θανάτου...

'Ο σκύλος ὅμως τοῦ ἔεφευγε πάντα τὴ στιγμή ποῦ Χόγκαν νόμιζε πὼς θὰ τὸν ἔπιανε. "Ἐξ ἄλλου, ὁ Χόγκαν δὲν εἶχε ὄλες τίς κινήσεις του ἐλεύθερες ἀπὸ φόβο μήπως κάμῃ θόρυβο.

— Τόμ, ἔλεγε μὲ σιγανὴ φωνή, ἔλα δῶ, μικρέ μου.

Μὰ ὁ Τόμ ἐξακολουθοῦσε τίς μαουθῆρες του. 'Ο Χόγκαν κατέφυγε τότε σὲ ἄλλη ταχτική. Παύοντας νὰ γλυκομιλάῃ στὸ ζῶο, βλαστήμησε σιγανὰ κ' ἄρπαξε τὸ σίδερο ποῦ εἶχε μέσα στὴν τσέπη του. Μὰ δίστασε νὰ τὸ χρησιμοποιήσῃ. "Ἄν δὲν πετύχαινε τὸ σκοπὸ του, τὸ σίδερο, πέφτοντας καταγῆς, θὰ ξυπνοῦσε μὲ τὸν θόρυβο ποῦ θὰ ἔκανε, τοὺς ἄλλους ἐνοίκους καὶ θὰ τραβοῦσε τὴν προσοχὴ τους.

"Ἐκανε μιὰ τελευταία προσπάθεια γιὰ νὰ στριμώξῃ τὸν Τόμ σὲ μιὰ γωνιά, μὰ ἐκεῖνος, μ' ἓνα ἐπιδέξιο πήδημα, βγῆκε στὸ μπαλκόνι ἀπὸ τὴν ἀνοιχτὴ πόρτα. 'Ο Χόγκαν τὸν ἀκολούθησε.

'Ο Τόμ διέσχισε τὸ μπαλκόνι ποῦ περιέβαλε ὄλο σχεδὸν τὸ σπίτι μέσα σὲ μιὰ στιγμή κ' ἔξαφανίστηκε πίσω ἀπὸ τὴν γωνιά τοῦ σπιτιοῦ.

'Ο Χόγκαν, λαχανιασμένος, ἔτρεχε πίσω του.

'Ο σκύλος ἀνέβηκε τὴν σκάλα τῆς ὑπηρεσίας, κρατώντας πάντα τὸν «Ταχυδρόμο» μέσα στὰ δόντια του καὶ σὲ λίγη ὥρα βρισκόντουσαν κ' οἱ δυὸ στὴν ταράτσα τοῦ σπιτιοῦ.

Σκοτάδι βαθὺ ἀπλωνόταν.

"Ἡ καταδίωξις ἐξακολούθησε καὶ στὴν ταράτσα. 'Ο Τόμ παιγνίδιζε τρελλὰ καὶ κρυβόταν πίσω ἀπ' τίς καπνοδόχους κ' ὁ Χόγκαν πίσω του, κυριευμένος ἀπὸ τρόμο, κατέβαλλε ἀπεγνωσμένες προσπάθειες γιὰ νὰ τὸν συλλάβῃ.

"Ὅλη ἡ πεποιθησίς του στὸν ἑαυτὸ του τὸν εἶχε ἐγκαταλείψει. Στέναζε, προφέροντας συγχρόνως τρομερὲς βλαστήμιες.

'Ο Χόγκαν ἔβγαλε μιὰ τρομερὴ κραυγὴ...

Καταβάλλοντας μιὰ ὑπερτάτη προσπάθεια, πέταξε στὸν Τόμ τὸ σίδερο ποῦ εἶχε χρησιμοποιήσει γιὰ τὸ ἔγκλημά του καὶ γιὰ μιὰ στιγμή νόμισε πὼς τὸν πέτυχε.

Μὰ γελιόταν... Γιατί ὁ μικρὸς σκύλος γλύστρησε ἔξαφνα μὲς' ἀπ' τὰ πόδια του, κάνοντάς τον νὰ χάσῃ τὴν ἰσορροπία του.

'Ο Χόγκαν ἔπεσε τότε βαρὺς στὴν τζαμαρία ποῦ σκέπαζε τὴν σκάλα.

Θόρυβος γυαλιῶν ποῦ ἔσπαζαν καὶ μιὰ φριχτὴ κραυγὴ τάρραξαν συγχρόνως τὴν σιωπὴ τῆς νύχτας.

Σὰν τρελλός, ὁ Χόγκαν γαντζώθηκε ἀπὸ τὰ λεπτά ξύλα τῆς τζαμαρίας.

"Ἀπὸ κάτω του, τὸ χῶλλ τοῦ σπιτιοῦ ἔγασκε ὡς ἓνα τεράστιο πηγάδι.

Οὐρλιαξε, προσπαθώντας συγχρόνως νὰ σκαρφαλώσῃ πάλι πάνω στὴν ταράτσα.

Μὰ ἦταν ἀδύνατο!

Τὰ σπασμένα γυαλιὰ τοῦ εἶχαν κατασκακατέψῃ τὰ χέρια καὶ τὰ μοῦτρα του καὶ ὑπέφερε τρομερά.

Τί φριχτὸς θάνατος τὸν περίμενε κάτω στὶς πλάκες τοῦ χῶλλ!

Καὶ καμμιά βοήθεια δὲν ἔρχόταν...

"Ἐκανε μιὰ ἀκόμα ὑπεράνθρωπη προσπάθεια, ἐνῶ ὁ σκύλος ἐξακολουθοῦσε νὰ χοροπηδάῃ πάνω ἀπ' τὸ κεφάλι του,

(Συνέχεια στὴ σελίδα 50)

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΠΟΥ ΤΟΝ ΚΑΤΑΡΑΣΣΗΚΕ ΜΙΑ ΜΑΓΙΣΣΑ ΝΑ ΜΗ ΠΕΘΑΝΗ ΠΟΤΕ

(Συνέχεια από τη σελίδα 41)

μπρός στις Ίσπανίδες και φώναξε από μακρυά.

— Είμαι ευτυχής, κυρίες μου, επειδή ο Θεός μου επιτρέπει να κάνω το μεγάλο ταξίδι παίρνοντας μαζί μου την γλυκειά ανάμνησι τόσων ωραίων γυναικῶν!...

Τὸ κοπλιμέντο αὐτὸ ἔσωσε τὸν Λεζέν.

Ἡ Ίσπανίδες, πού ἀνῆκαν ὅλες στὴν ἀριστοκρατικὴ τάξι, συγκινήθηκαν ἀπὸ τὴν φιλοφρόνησι τοῦ βαρῶνου. Κατάλαβαν ἀμέσως ὅτι ἦταν εὐγενὴς καὶ ἀρχισαν νὰ φωνάζουν:

— Πρέπει νὰ τοῦ δοθῆ χάρις!... Πρέπει νὰ τοῦ δοθῆ χάρις!...

Ἡ ἐπέμβασις τῶν ωραίων κυριῶν παρέσυρε καὶ τὸ πλῆθος. Οἱ συγκεντρωμένοι Ἴσπανοὶ, ἄντρες καὶ γυναῖκες, λησμόνησαν τὴν ἐχθρότητά τους ἀπέναντι τῶν Γάλλων καὶ ἀρχισαν νὰ ζητοῦν καὶ αὐτοὶ νὰ δοθῆ χάρις στὸν κατάδικο!... Καὶ τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν νὰ ματαιωθῆ ἡ ἐκτέλεσις καὶ νὰ μεταφερθῆ καὶ πάλιν ὁ βαρῶνος στὴ φυλακὴ. Μὲ τὴν διαφορὰ ὅτι οἱ στρατιῶται, γιὰ νὰ τὸν ἐκδικηθοῦν, τὸν ὑπέβαλαν σὲ τέτοια μαρτύρια, ὥστε ὁ Λεζέν ἐπεθύμησε πολλὰς φορὰς τὸν θάνατο...

Μιὰ μέρα, ὠδήγησαν τὸν Γάλλο σιδηροδέσμιο σ' ἕνα καράβι γιὰ νὰ τὸν μεταφέρουν σὲ μιὰ ἄλλη πολιτεία. Κατὰ καλὴ του ὁμῶς τύχη, γνωρίστηκε στὸ πλοῖο μ' ἕναν ἄλλο εὐπατρίδη, ὁ ὁποῖος τοῦ ἔδωσε τὰ μέσα νὰ δραπετεύσῃ καὶ νὰ ξαναγυρίσῃ, ὕστερ' ἀπὸ πολλὰς δραματικὰς περιπέτειας, στὴν Γαλλία.

Ὁ βαρῶνος παραιτήθηκε τότε ἀπὸ τὸν στρατὸ, ἀφοῦ ἦ κατὰστασις τῆς ὑγείας του δὲν τοῦ ἐπέτρεπε πειὰ νὰ ὑποβληθῆ σὲ νέες κακουχίες, καὶ ἀποσύρθηκε σὲ μιὰ ἐπαρχία. Ἐκεῖ, ἀγόρασε ἕνα χτήμα, παντρεύτηκε, ἔκανε παιδιὰ, ἀπόκτησε ἐγγόνια καὶ δισέγγονα, ἔγινε ἐνενηντὰ, ἐνενηντὰ πέντε ἐτῶν... Καὶ ἀρχισε πειὰ νὰ πιστεύῃ κ' αὐτὸς ὅτι ἡ κατάρρα τῆς μάγισσας εἶχε πιάσει, ὅτι δὲν ἐπρόκειτο νὰ πεθάνῃ ποτὲ, ὅταν, ξαφνικὰ, κατὰ τὰ τέλη τοῦ περασμένου αἰῶνος, πέθανε μιὰ νύχτα στὸν ὕπνο του ἀπὸ συγκοπή, χωρὶς νὰ ὑποφέρῃ διόλου...

ΠΩΣ Η ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ ΚΑΤΕΚΙΗΣΕ ΤΟΝ ΑΝΤΩΝΙΟ

(Συνέχεια από τη σελίδα 14)

του καὶ σωριάστηκε νεκρὸς μπροστὰ στὰ πόδια τοῦ Ἀντωνίου.

— Καλὰ ἔκανες, Ἐρωτα! Καλὰ ἔκανες!... ψιθύρισε ὁ Ἀντώνιος καὶ θύθισε κ' αὐτὸς τὸ ξίφος του στὸ στήθος του. Μὰ ἐκείνη τὴ στιγμὴ, ἕνας ἀξιωματικὸς ἔτρεξε καὶ τοῦ ἀνήγειλε ὅτι ἡ Κλεοπάτρα δὲν εἶχε αὐτοκτονήσει. Ἐκεῖνος τότε ζήτησε νὰ τὸν μεταφέρουν στὸ μαυσωλεῖο, ὅπου ἀναγκάστηκαν νὰ τὸν μπάσουν ἀπὸ τὸ παράθυρο, ἀνεβάζοντάς τον μὲ σκοινιά, γιὰτὶ ἡ δοῦλες τῆς Κλεοπάτρας δὲν μπορούσαν ν' ἀνοίξουν τὴν πόρτα. Ὁ γιατρός Ὀλυμπος μῆκε κ' αὐτὸς ἀπὸ τὸ παράθυρο στὸ μαυσωλεῖο κ' ἀκριβῶς ἐκείνη τὴ στιγμὴ εἶδε τὸν Ἀντώνιο νὰ πεθαίνῃ στὴν ἀγκαλιὰ τῆς Κλεοπάτρας ψιθυρίζοντας:

— Δὲν ἔχω ἄδοξο τέλος! Ρωμαῖος ἐγώ, νικῆθηκα ἀπὸ Ρωμαῖο!...

Ἡ Κλεοπάτρα τὸν ἔκλαψε εἰλικρινά, γιὰτὶ τὸν ἀγαποῦσε σ' ἀλήθεια, μὰ δὲν τολμοῦσε νὰ θγῆ ἀπὸ τὸ μαυσωλεῖο, γιὰτὶ φοβόταν τὴν ἐκδίκησι τοῦ Ὀκταβιανοῦ. Ὡστόσο ἀργὰ τὸ βράδυ, ἕνας ἀπὸ τοὺς ἀξιωματικὸς τοῦ νικητοῦ, ἀνέβηκε κρυφὰ μὲ μιὰ σκάλα ὡς τὸ παράθυρο κ' ἀπὸ ἐκεῖ, κατὰφερε νὰ πιάσῃ ἀπὸ τὴν μασχάλας τὴν Κλεοπάτρα, πρὶν ἐκείνη προφθάσῃ νὰ τὸν χτυπήσῃ μὲ τὸ ἐγχειρίδιό της.

Ἐπειτα, τὴν ὠδήγησε μπροστὰ στὸν Ὀκταβιανό, ὁ ὁποῖος τῆς ἀπέσπασε τὴν ὑπόσχεσι ὅτι δὲν θ' αὐτοκτονοῦσε.

Ἡ Κλεοπάτρα, ὅπως μᾶς λέγει ὁ γιατρός Ὀλυμπος, ἀπὸ τὴ στιγμὴ ἐκείνη ἀρρώστησε βαρεῖα καὶ ἐπὶ μιὰ ὀλόκληρη ἐβδομάδα εἶχε μεγάλο πυρετὸ καὶ ἀτελείωτο παραλήρημα.

Κατόπιν ἔγινε καλὰ, μὰ ἔμαθε ξαφνικὰ ὅτι ὁ Ὀκταβιανὸς εἶχε δώσει διαταγὴ νὰ σκοτώσουν τὸ γιοῦ τῆς Καισαρίωνα! Βλέποντας τότε ὅτι ἦταν πειὰ χαμένη, κλείσθηκε πάλι στὸ μαυσωλεῖο μὲ τὴν δοῦλες της καὶ αὐτοκτόνησε μὲ μιὰ «ἀσπίδα», ἕνα μικρὸ αἰγυπτιακὸ φειδάκι. Ὅταν ὁ Ὀκταβιανὸς ἔτρεξε στὸ μαυσωλεῖο, θρῆκε νεκρὴ τὴν Κλεοπάτρα, ἀνάμεσα σὲ δύο δοῦλες της πού ψυχορραγοῦσαν, γιὰτὶ εἶχαν κ' αὐτὲς αὐτοκτονήσει...

Καθὼς βλέπετε λοιπὸν, ἡ ἀδιακρισίαις τοῦ γιατροῦ Ὀλύμπου ρίχνουν ἕνα καινούργιο φῶς στὴν τραγικὴ ἐρωτικὴ ἱστορία τοῦ Ἀντωνίου καὶ τῆς Κλεοπάτρας.

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΖΗΤΗΜΑΤΑ

(Συνέχεια από τη σελίδα 19)

τὸ θρανίον, τί γνωρίζετε περὶ Κολοκοτρώνη;

Τὰ παιδιὰ ἀπάντησαν πάλιν μὲ μιὰ φωνή, χωρὶς νὰ κάνουν ἕνα λάθος.

Οἱ δασκάλοι θριάμβευαν.

— Ἐσεῖς τοῦ δευτέρου τοῦ θρανίου, νὰ μᾶς εἰπῆτε τί γνωρίζετε περὶ τοῦ Μάρκου Μπότσαρη;

Τὰ παιδιὰ ἀπάντησαν καὶ ἐδῶ ἐπιτυχῶς.

— Μπράβο! Ἐσεῖς στὸ προτελευταῖο τὸ θρανίον, νὰ μᾶς πῆτε τί γνωρίζετε περὶ τοῦ Ὀδυσσεῦς τοῦ Ἀνδρούτσου;

Ἡ νέα ἐπιτυχία τῶν παιδιῶν.

Ἄξαφνα ὁμῶς καὶ πρὶν προφτασῆ ὁ δάσκαλος νὰ ὑποβάλῃ στοὺς μαθητὰς νέον ἱστορικὸ ἐρώτημα, «τί γνωρίζετε περὶ...» κ.τ.λ., σηκώθηκε ὁ κύριος ἐπιλοχίας, σὰν λεῦκα ὑψηλός, μπαρουτοκαπνισμένος, σύνοφρος καὶ σοβαρός.

Ὅλοι ἐνόησαν ὅτι ἤθελε στὴ σχολικὴ αὐτὴ ἐπίδειξι νὰ ὑποβάλῃ καὶ αὐτὸς κανένα ἱστορικὸ ἐρώτημα.

Βαθειὰ σιγὴ, σιγὴ ἱερά, ἀπλώθηκε στὴν μεγάλη αἴθουσα.

Ὁ κύριος ἐπιλοχίας προχώρησε πρὸς τοὺς μαθητὰς, ἀργὰ, κυττάζοντάς τους ὅλους στὰ μάτια, ὀλίγον θλοσυρῶς, στρίβοντας τὸ κατάμαυρο μουστάκι του καὶ μὲ εὐθύ τὸ σῶμα σὰν λαμπάδα. Ὁ κόσμος περιμένοντας τὴν ἐρώτησι, κρεμότανε ἀπὸ τὸ στόμα του.

Ὁ ἐπιλοχίας ἐστάθηκε μπρὸς στὰ μαθητικὰ θρανία καὶ κορδωνόμενος καὶ στρίβων πάντα τὸ μουστάκι του, ρώτησε τοὺς μαθητὰς:

— Κί πιρὶ ἱμοῦ τί γνωρίζιτι πιρικαλῶ;... ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

Η ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΗ ΠΡΟΣΒΟΛΗ

(Συνέχεια από τη σελίδα 33)

δία καὶ περιφρονησι γιὰ τὸν ὕβριστή της... Καὶ ὅταν τελείωσε τὸ γραμμα, ἐτοιμαζότανε νὰ δώσῃ στὸν φίλο της τὸ τελειωτικὸ φίλημα τῆς συγγνώμης.

— Μὰ ὄχι, ἀκόμη! εἶπε γελώντας. Πρέπει νὰ διαβάσουμε καὶ τὸ ὑστερόγραφο. Καὶ ἀρχισε νὰ διαβάξῃ:

«Λὲς δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ ὅτι εἶσαι εἰκοσιπέντε χρονῶν. Ὑπέθετα ὅτι εἶσαι τριανταπέντε. Κατῶρθωσα, ὁμῶς, νὰ ἐξακριβώσω ὅτι ἔχεις κλείσει τὰ σαρανταδύο. Μάλιστα, κυρία μου! Εἶσαι σαρανταδύο ἐτῶν!»

Τὸ πρόσωπο τῆς ωραίας κυρίας Ἀγκασιτ ἔγινε ἔξαφνα κατακκόκινο ἀπὸ ἀγανάκτησι. Ἡ Ματθίλδη σηκώθηκε ὀρθία, τρέποντας ἀπὸ τὸν θυμὸ της.

— Αὐτὸ πού γράφεις εἶνε ἀγένεια, προστυχιά, κακοθήεια! φώναξε. Εἶσαι ἕνας συκοφάντης, ἕνας ἐλεεινός, ἕνας παληάνθρωπος!... Ἐξω! Ἐξω!

Ἐκεῖνος γονάτισε κάτω παρακαλῶντας.

Μὰ τὸν πέταξε ἔξω ἀπ' τὸ δωμάτιο οὐρλιάζοντας σὰν τίγρις, σκούζοντας σὰν ἀγριόγατα πού τὴν πνίγουν.

— Ἐξω!... Ἐξω!... ΑΡΜΑΝΔΟΣ ΣΥΛΒΕΣΤΡ

ΕΝΑΣ ΔΟΛΟΦΟΝΟΣ, ΕΝΑΣ ΣΚΥΛΟΣ ΚΑΙ ΜΙΑ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ

(Συνέχεια από τη σελίδα 40)

στὴν ταράτσα...

Μὰ τὴν ἴδια στιγμὴ, ἐν' ἀπαίσιο τρίξιμο ἀκούστηκε...

Τὸ ξύλινο πλαίσιο τῆς τζαμαρίας ὑποχώρησε.

Ὁ Χόγκαν ἔβγαλε μιὰ τρομερὴ κραυγὴ, μὰ ἡ φωνὴ του σκεπάστηκε ἀπὸ τὰ τρίξιματα τῶν γυαλιῶν...

Κ' ὄλα κατέρρευσαν κ' ὁ Χόγκαν ἔξαφανίστηκε μέσα στὴν μαύρη τρύπα...

Ὁ Τόμ, καθισμένος στὴν ἄκρη τοῦ ἀνοίγματος τῆς τζαμαρίας, κύτταζε περιλυπὸς κάτω τὸ χῶλλ ὅπου κοίτονταν ἀσάλευτος ἕνας σκοτεινὸς ὄγκος... Δὲν τοῦ ἄρεσε αὐτὸ τὸ τέλος τοῦ παιχνιδιοῦ... Ὡστόσο χασμουρήθηκε μ' ἀδιαφορία κ' ἄφησε νὰ τοῦ ξεφύγῃ ἡ ἐφημερίδα πού στριφογύρισε μέσ' στὸ κενὸ καὶ πῆγε κ' ἔπεσε πλάι στὸ πτώμα...

Ἄν ὁ Χόγκαν μπορούσε νὰ διαβάσῃ, θὰ ἔθλεπε ψηλά στὴν πρώτη σελίδα της, τὸ ὄνομα αὐτοῦ στὸν ὁποῖο ἀνῆκε ἡ ἐφημερίδα ἐκείνη, τὸ ὄνομα τοῦ Κρόπερ!

Μὰ ὁ Χόγκαν δὲν μπορούσε πειὰ νὰ διαβάσῃ, δὲν θὰ διάβαζε ποτὲ τίποτε...

Τὴν ἴδια στιγμὴ, μέσα στὸ τραῖνο μὲ τὸ ὁποῖο εἶχε ταξιδέψῃ πρὸ ὀλίγου ὁ Χόγκαν, κάποιος ἐπιβάτης πού γύριζε ἀπ' τὸ θέατρο, ἔρριξε μιὰ ματιὰ σὲ μιὰ ἐφημερίδα ἀνοιγμένη πλάι στὸν πάγκο...

Τὴν ἐπῆρε στὰ χέρια του καὶ πρόσεξε ἕνα ὄνομα γραμμένο στὴν πρώτη σελίδα. Ἦταν τὸ ὄνομα τοῦ Χόγκαν, ὁ ὁποῖος, βυθισμένος καθὼς ἦταν σὲ σκέψεις του, εἶχε ξεχάσει τὸν «Ταχυδρόμο τοῦ Λονδίνου» μέσα στὸ τραῖνο...

ΡΑΛΦ ΠΛΟΥΜΜΕΡ